

ข่าวจากหนังสือพิมพ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 โทรศัพท์ 0-2649-5000 ภายใน 15666 โทรสาร 0-2259-6172

ข่าวจากหนังสือพิมพ์มติชน ฉบับประจำวันที 4 เดือนพฤศจิกายน พ.ศ.2561 หน้า 13-14 มูลค่าข่าว 1,294,979.-

ส่วนวิเทศสัมพันธ์และสื่อสารองค์กร ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูรายละเอียดได้ที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

“...คนเขียนรูปไม่มีเงิน คุณต้อง
แลกกับแหวนเพชร เครื่อง
สำอาง แบรนต์เนมทุกอย่าง
ไม่มีเหมือนคนอื่นโอเคไหม เรา
โอเค เราชอบสิ่งนี้มากกว่าสิ่ง
นั้น และสิ่งนี้หล่อเลี้ยงตัวเรามา
ถึงทุกวันนี้...”

ต่อจากหน้า 13

กว่า 20 ปี ในฐานะอาจารย์คณะศิลปวิจิตร
สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ เมื่อเกษียณเธอกลับมา
ทำงานศิลปะเต็มตัว ใช้เวลา 8 ชั่วโมงต่อวัน จันทร์
ถึงศุกร์

สุมาลี เอกชนนิยม พูดถึงการทำงานศิลปะเต็ม
เวลาของเธอว่า หากว่าอยากเขียนรูปอยู่ตลอดเวลา
ก็ไม่จำเป็นต้องรออารมณ์ใดๆ

สุมาลีเกิดในครอบครัวคนจีนซึ่งทำธุรกิจโรงสี
ที่ร้อยเอ็ด ถูกส่งไปโรงเรียนจีนที่อุบลฯตั้งแต่เล็ก
พร้อมพี่น้อง ในยุคที่จอมพลสฤษดิ์สั่งห้ามสอน
ภาษาจีน

เธอเล่าว่าการได้จับพู่กันคัดตัวอักษรจีนตั้งแต่
เด็ก อาจมีส่วนที่ทำให้ได้ฝึกมือ และทำให้เธอติดใช้
พู่กันจีนมาถึงปัจจุบัน

หลังจบ ม.ศ.3 นักรดเข้ามาสอบช่างศิลป์ที่

กรุงเทพฯ เรียนต่อปริญญาตรีสาขาศิลปศึกษา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ประกาศนียบัตร ภาษา
ฝรั่งเศส ซอร์บอนน์ มหาวิทยาลัยปารีส, ปริญญา
โททัศนศิลป์ (ศิลปะสมัยใหม่) มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ

วิทยานิพนธ์ ป.โท ได้รับการตีพิมพ์เป็นหนังสือ
“**ฐานแท้ในลิมินีสถาน งานศิลป์สองฝั่งโขง**” โดย
สำนักพิมพ์ศิลปวัฒนธรรม

เคยมีงานแสดงเดี่ยวหลายครั้ง รวมถึงได้ร่วม
แสดงงานที่ อาร์เจนตินา, ชิลี และจีน

แม้ทำงานศิลปะต่อเนื่อง แต่สุมาลีมองว่าที่ผ่าน
มายังไม่ได้ทำอย่างเต็มที่ ด้วยหน้าที่ทั้งการสอนและ
การทำงานวิชาการ

หลังเกษียณจึงเริ่มทำงานที่ตั้งใจไว้ และ **วราพจน์
พันธุ์พงศ์** ชวนไปวาดรูปที่นั่น ที่มันใหม่ของนัก
เขียน สุมาลีนั่งเขียนรูปที่วัดคันและผู้คนที่ได้พบเจอ
ประจวบเหมาะกับการพบนรเจติโปรเจกต์จัดงาน

NAN POESIE เทศกาลบทกวีที่น่าน ครั้งที่ 1 วันที่
17-18 พ.ย.นี้ ที่ห้องสมุดบ้านๆ น่านๆ มีอ่านบทกวี
ชมเพอร์ฟอร์แมนซ์ และได้ชวนสุมาลีจัดนิทรรศการ
“**เพราะคุณคือบทกวีของชีวิต**” จากภาพเขียนที่
น่านชุดนี้ โดยจะแสดงงานยาวถึงต้นปีหน้า

นอกจากนี้ สุมาลียังมีงานชุดพอร์ตเทรตนักเขียน
และนักร้องไทย คาดว่าจะแสดงช่วงปลายปีหน้า คัด
สรรจากแต่ละภาพที่เธอนั่งเขียนซ้ำๆ จนกว่าจะพอใจ

การกลับมาทำงานศิลปะเต็มตัว คล้ายเป็นการ
ได้ใช้ชีวิตที่หวังไว้ สุมาลียืนยันว่าการได้นั่งวาด
ภาพทุกวันเช่นนี้เป็นความสุขที่สุดเท่าที่จะหาได้
ในชีวิตนี้

●สนใจศิลปะตั้งแต่เมื่อไหร่?

จำได้ว่าตอน ป.2 อยู่โรงเรียนจีน ครูศิลปะที่มา
จากปักกิ่งงู่มือไปวาดรูปให้เด็ก ป.4 ดู ตอนนั้นไป
วาดรูปดอกบานบุรี ซึ่งง่ายมาก แต่เขามองว่าสวย

มากเลย เด็กคนอื่นวาดไม่ได้ ตั้งแต่ที่จำได้ครูจะชมว่าวาดรูปสวย ลายมือสวย หลังเลิกเรียนจะปั่นจักรยานไปเผาคณาวัดคัตเอาต์ที่โรงหนัง เผาตั้งแต่ ป.2 จนจบ ม.ศ.3 ไปเป็นลูกมือล้างฟูกัน วังซื้อนู๋หรีกับโอเลี้ยงกระป๋อง ดูไป 3-4 ปี เขาให้เขียนหญ้า แต่มไปบนคัตเอาต์ โอโห ปลื้มที่สุดแล้ว เหมือนเราเริ่มเป็นศิลปิน พอจบ ม.ศ.3 ก็มาสอบช่างศิลป์

ตอนนั้นเขียนทั้งป้ายโรงหนัง เขียนฉลากหมอลำมา ช่างศิลป์คิดว่าของตาย ยังไงต้องได้ แต่ที่บ้านไม่ให้เรียน มีเพื่อนรุ่นพี่คนหนึ่งจะมาสอบเดคศิลป์ากร เลยขอนั่งรถเมล์ สัมจากอุบลมาหมอลำ ขยับบนเครื่องรถช่างคนขับ 2 คน เพราะไม่ได้ซื้อตัวเล็กๆ ไม่มีเงิน ขอพ่อแม่ก็ไม่ได้เดียวเขารู้ว่าหนีไปไหน มาสอบก็ได้เรียน ตอนนั้นฝันว่า ชีวิตนี้ไม่ทำอะไรแล้ว ฉันจะเป็นศิลปินอย่างเดียว (หัวเราะ)

●ที่บ้านไม่ยอมให้เรียนศิลปะ?

ตาย สมัยนั้นไม่ใช่เรื่องพูดกันเล่นๆ แล้วถามว่าสมัยนี้โอเคไหม ถ้าคุณไม่จริงก็ไม่โอเค จะนั่ง

เป็นศิลปินเพื่อเจ๊อ นั้งเทียนวาดรูป เสพยาเสพติด แอลกอฮอล์ ถ้าไม่พิสูจน์ด้วยตัวงาน ไม่มีทางที่จะมีพื้นที่ให้ยื่น ถ้าคุณจริงก็พิสูจน์สิ คำตอบพวกนี้อยู่ในใจเราตลอด รู้แต่ว่านี่คือเรา ทำแล้วมีความสุข สนุก แล้วจะแก้ปัญหาทุกอย่าง ถ้าความคิดฟุ้งไม่มีสมาธิเขียนรูปไม่ได้ ส่วนหนึ่งอาจเพราะวาดรูปเป็นอย่างเดียว ไม่รู้จะไปทำอะไร

●ตอนเรียนช่างศิลป์บอกที่บ้านยังงัย?

พอสอบได้ก็บอกเขาว่าจะไปเรียนกรุงเทพฯ พอไม่ให้หรอก แต่แม่แอบเอาสตางค์ให้ เอาเข้าจริงพอเปิดเทอมเขาก็ยอม เราไม่เคยเกร จะเป็นเด็กเรียนด้วยซ้ำไป เพียงแต่ไม่ฝึกไฟเรื่องการค้าขาย เพียงแต่สิ่งที่เราเลือกเรียนมันไม่ฮิต ไม่ใช่สิ่งที่ทุกคนชอบ เห็นแล้วเขาก็บอกว่าจะไปทำอะไรกัน วาดรูปจะมีปัญญาเอาตัวรอดไหม

มันไม่ง่ายหรอกที่จะอยู่ตรงนี้ได้ สิ่งที่สำคัญที่สุดที่ทำให้มาถึงวันนี้ได้ คือ ครอบครัว ทุกคนเข้าใจและช่วยเหลือ เขาอาจเห็นว่าสิ่งที่เราทำคืออะไร จริงๆ แค่ว่าทำไม่เหมือนคนอื่นเท่านั้นเอง ทุกอย่างต้องแลก บางคนบอกว่าวาดรูปเป็นเรื่องของคนรวยจริงไหมไม่รู้ แต่สัพเพ ขยายรูปให้ใครไม่รู้ เขียนรูปแล้วกองไว้ เอาอะไรกันไม่รู้เหมือนกัน แต่ชีวิตก็ผ่านไป แต่ไม่เคยคิดว่าเขียนเพื่อไปขายใคร ไม่เคยเอารูปไปเสนอแกลเลอรี่ และไม่ยินดีเขียนรูปตามคำสั่งรับจ้าง แต่ถ้าคุณชอบก็ซื้อไป

ส่วนใหญ่เขียนรูปไม่ค่อยขาย ให้เพื่อนฝูง แต่อยู่ได้เพราะพี่น้องทุกคนช่วยเหลือเกื้อกูลดีมาก บางคนมีความฝันอยากยืนหยัดในวิถีที่เลือก แต่ถ้ามีการจะต้องเลี้ยงดูใครก็เห็นใจ พูดตรงๆ ถ้ามีการ

เราคงไม่มีวิธีคิดแบบนี้ แต่ไม่มีใครเดือดร้อนจนเราต้องละทิ้งความฝันของตัวเอง ทุกคนพร้อมดูแลด้วยความสมัครใจ เราก็ต้องไม่ฟังเพื่อ คนเขียนรูปไม่มีเงิน คุณต้องแลกกับแหวนเพชร เครื่องสำอาง แขนงดเนมทุกอย่าง ไม่มีมันได้ไหม เงินที่ได้ทั้งหมดซื้อวัสดุอุปกรณ์ในการทำงานได้เลย ไม่มีเหมือนคนอื่นโอเคไหม เราโอเค วาดรูปแบบที่ตายเราชอบ สิ่งนี้มากกว่าสิ่งนั้น และสิ่งนี้หล่อหลอมหล่อเลี้ยงตัวเรามาถึงทุกวันนี้ ไม่ชวนขายเรื่องการแต่งตัว เราทำงานกับสิ่งที่เลอะอยู่ตลอดเวลา จะแบบปีมากกว่า ถ้าเอาเงินไปซื้อสตีๆ ไม่ได้ใช้ก็กองไว้ก่อน วันหนึ่งจะได้ใช้ ซื้อสตีๆ กล่อง 2-3 พัน ทั้งไว้ เวลาเขียนรู้สึกว่ามันดี

●ทำไมไม่ฝรั่งเศสหลังเรียนจบ?

ตอนเด็กๆ รู้ว่าอยากเป็นศิลปินต้องไปดูพิพิธภัณฑ์ลูฟร์ จะได้เห็นงานของจริง ยุคนั้นเป็นที่เผยแพร่งานศิลปะค่อนข้างเยอะ โมนาalisa เดวิด ไม่เคิลงานจริงจะอยู่ที่นั่น ถ้ามีโอกาสก็ไป ตอนเรียนจบรับราชการ 9 เดือนแล้วออก เก็บเงินแต่จะเอียได้เยอะ ตอนนั้นกะไป 1 ปี ถึงงานไปด้วย เองงานไปเสนอขอทุนนายกเทศมนตรีแต่ละเขต หอบไปให้เขาดู ตอนนั้นตั้งใจไปเรียนโทที่โบซาร์ ปากว่าว่าสอบตกภาษาฝรั่งเศส เพราะไม่เคยเรียนมาก่อน โบซาร์เลยทำหนังสือส่งมาที่ซอร์บอนน์ ได้เรียนซอร์บอนน์ 2 ปี

บังเอิญเจอผู้อพยพคนจีนจากลาว เวียดนาม แล้วเจอเพื่อนคนจีนจากสิงคโปร์ฮ่องกง บางคนเรียนโบซาร์ ก็ไปเรียนด้วย ไม่ได้ลงทะเบียนเรียนภาคเข้าเรียนซอร์บอนน์ ตกบ้ายไปโบซาร์ ได้รู้ว่าเขาเรียนกันยังงัย แอบเข้าไปเขียนนู้ด ถูกครูเชิญออกนอกห้อง (หัวเราะ) อาศัยแบบนี้อยู่ 2 ปีแล้วกลับมา

เป็นประสบการณ์สั้นๆ ได้เห็นอะไรเยอะเหมือนกัน เห็นความเป็นมืออาชีพกับสังคมที่มีกลิ่นของศิลปะ แต่ไม่ได้มองว่าบ้านเราแย่ โดยข้อเท็จจริงของมนุษย์ ปัจจัย 4 ต้องมาก่อน ไม่ได้เรียกร้องคาดหวังว่าทำไมไม่เข้าใจ ไม่ยอมรับศิลปะ แต่ก่อนอาจมีตามประสาวัยรุ่น แต่ตอนนี้ไม่ใช่เลย เป็นอย่างที่มีมันเป็น เพราะเขารู้แค่นั้น มีประสบการณ์แค่นั้น เขาคิดได้แค่นั้น จะไปบังคับเขาหรือ คิดว่าคุณเจ๋งกว่าหรือ ไม่ใช่หรอก แค่ว่าอาจจะเห็นบางเรื่องในสิ่งที่เขาไม่เห็น แต่ก็บางเรื่องที่เราไม่เห็น แต่เขาเห็น ไม่มีใครดีกว่าใคร

●ไม่คิดว่าต้องไปเรียกร้องให้ใครมาสนับสนุนศิลปะ?

ไม่ต้องเลย เหมือนเป็นครู ก็จะไม่เรียกหาลูกศิษย์ว่าฉันจะต้องสอนเธอ เราจะไม่บอกคุณไม่เห็นก็เรื่องของ คุณ ถ้าเอ่ยปากสิ เราให้ทุกอย่าง ถอดความ

รู้ทุกอย่างไม่เคยปิด แต่ไม่เรียกร้องความเห็นใจ ความเข้าใจ ความใส่ใจ ไม่ต้องเลย ทุกอย่างเข้าใจหมดแล้ว ไม่มีอะไรสงสัยเลยตอนนี้

●กลับมาทำงานแล้วจึงตอบ.โท

วาดรูปแสดงเดี่ยวอยู่ 1-2 ครั้ง เขียนรูปคนเดียวแล้วรู้สึกโง่งงเพราะไม่ลังเล เก็บตัววาดรูปแสดงงาน ก็เลยไปเรียนโทที่ มศว หาเงินด้วย เรียนอยู่ 5-6 ปี จบแล้วรู้สึกว่าได้มุมอะไรใหม่ อาจารย์ที่ มศว คนละแนวคิดกับศิลปากร เรามาจากช่างศิลป์ เป็นแนวเดียวกับศิลปากร เหมือนเราได้เห็นรอบด้าน ตอนจบเพื่อนเอาอีลิสไปให้พี่จิตต์ดู (สุจิตต์ วงษ์เทศ) พี่จิตต์โทรตามเลยบอกจะพิมพ์หนังสือเล่มนี้ ทำรีเลย์ 6 ปี ขับรถเดินทางวันที่ไม่มีสอน เพราะตอนนั้นเป็นอาจารย์พิเศษ สอนแค่อำเภอติดยะ 2 วัน ที่เหลือขับรถไปอีสานทุกจังหวัด เซอร์เวย์

วัดว่ามีรูปเก่าอยู่ที่ไหน เงินมีเท่าไรหมดไปหมด 6 ปีเต็ม ไม่มีเงินก็หาเงินก่อนแล้วไปทำต่อ ถึงใช้เวลานาน

●ทำไมทุ่มเทขนาดนั้น?

ไม่ได้ทุ่มเทเลย มันไม่มีตั้งค์แต่ต้องทำให้เสร็จ รู้สึกว่ามันน่าทึ่ง ตอนเริ่มแรกไม่ได้คิดว่าต้องจริงจัง ทำไปทำมาเห็นวัดนี้แล้วต้องไปดูต่อ โห มหัศจรรย์

มาก วัดที่กาฬสินธุ์ ที่มหาสารคาม มันสด ดั่งเดิม มีจิตวิญญาณ ก็เลยไป แล้วเป็นอีลิสด้วย ทำแล้วอยากทำให้ดีที่สุด

●มองงานสอนว่าเป็นส่วนหนึ่งของการทำงานศิลปะที่ตั้งใจไว้ไหม?

พอเรียนจบแล้วสรุปได้ว่า อย่าเพื่อเจ๊ ไม่ใช่สร้างสาวจะเป็นจะตาย ศิลปินต้องมีวินัย รับผิดชอบ มีเหตุผล การคิดสำคัญที่สุดเลย อยากได้ความรู้สักแบบนี้จะไปบอกเด็กช่างศิลป์ว่าเอ็งอย่ามัวนะ สมัยก่อนตอนเรียนก็เจอพวกกัญชาอะไรไม่รู้ กัญชา แต่ตัวเองไม่เป็นนะ

ตอนเรียน ป.โท ปี 1 บังเอิญช่างศิลป์จะเปิดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ อาจารย์เป็นอธิการบดีคนแรก ส่งหนังสือเชิญไปเป็นอาจารย์พิเศษ เพื่อนที่เป็นคนบดบอบมาช่วยกัน เขาไม่มีคนทำงานวิชาการ มีแต่วาดรูป ตอนแรกจะสอนทอมเดี่ยว สอนไม่ถึงเดือนเขาบอกว่าทอมหน้าเธอต้องรับผิดชอบอันนั้นอันนั้น ก็เอาละ ได้พบทวนความคิดตัวเองและทดสอบตัวเองว่ารู้จริงไหม ถ้าเจอเด็กหลงภูมิ เขาซักมา สู้ได้ไหม ถ้าไม่ชัดหรือหลงทางจะพาเด็กเข้าป่าไหม ทำให้ได้พบทวนวิธีคิดตลอดเวลา บางเรื่องเด็กเก่งกว่าเรา บางเรื่องเราเก่งกว่าเขา เด็กเก่งๆ เยอะ แต่ตอนนี้เราจะได้อะไรจากเขาแล้ว

●ถือว่าได้ชีวิตคืนมาหลังเกษียณ?

ใช่เลย ไม่มีข้ออ้างใดๆ ทั้งสิ้น รู้แต่ว่าหายใจไว้นะ อย่าเพิ่งหยุดหายใจ สุขภาพต้องดี แล้วจะทำทุกอย่างได้อย่างที่ฝัน เขียนรูป วันหนึ่งฉันจะเป็นศิลปิน (หัวเราะ)

●เป็นคนมองอะไรเรียบง่าย

ไม่ชอบอะไรที่รุงรัง ไม่อยากเพื่อเจ๊ ใครบอกว่าศิลปินต้องเพื่อฝัน ไม่ใช่เลย คนละเรื่องกับเรื่องสัมผัสความรู้สึก เป็นคนไม่ชอบพิธีกรรมเยอะ แต่ไม่ใช่คนเรื่องมาก ในโลกไม่มีอะไรยุ่งยากหรอก ถ้าเราเข้าใจ คุณจะทำอะไร คุณเลือกอะไรก็ได้ก่อนเลือก คุณต้องรู้จักมันแล้ว ที่สำคัญทุกอย่างต้องประกอบด้วยความอดทน รู้จักรอคอย ทุกอย่างมีกติกาก่อนจะมีใครได้ทุกอย่างทุกอย่างบนโลก ก็ต้องมีได้บ้าง ไม่ได้บ้าง แต่แอบปีกับสิ่งที่เราได้ สิ่งที่ไม่ได้ก็ไม่เสียใจ เพราะเราอยากได้ ถ้าเราไม่ได้ต้องการมาก ก็ไม่มีเหตุผลต้องตะเกียกตะกายมา

●งานที่เคยทำมามีหลากหลาย คิดว่าสิ่งไหนสะท้อนความเป็นตัวเองได้ดี?

หลายคนบอกว่า รูปสีน้ำมัน สีน้ำ เส้นดรออิ้งเห็นที่ไหนก็รู้เลยว่างานเรา แต่เราไม่รู้เลยว่าตรงไหน แต่คนอื่นเป็นคนพูด ถ้าสีน้ำอาจมีคนบอกว่าล้ำล้นกับแปรงกับพู่กัน เคยมีคนถามว่าตอนอยู่โรงเรียนจีนต้องเขียนพู่กันจีน มันมีส่วนช่วยไหม เราเขียนตั้งแต่อนุบาลจะช่วยไหมละ ถ้าไม่มีประสบการณ์ใช้แปรงลากไปจะรู้ได้ยังไงว่าอู๋มสิแค่นี้เอง ทำงานศิลปะเป็นประสบการณ์ตรงที่ต้องเจอด้วยตัวเอง คนที่ดูงานบ่อยๆ จะรู้ว่าเส้นแบบนี้ต้องของคนนี้แน่ๆ เพราะจะมีหนักเบาจนกลายเป็นลายมือของคนคนหนึ่งไป

●ทำไมเริ่มเขียนพอร์ตเทรตนักเขียน-นักร้องไทย?

ตอนยังสอนอยู่ หนึ่ง (วรพจน์ พันธุ์พงศ์) ให้ช่วย

เขียนรูปคุณ (ปรานดา หยุ่น) เราไม่มีเวลา งานนี้ไม่เสร็จ งานนั้นไม่เสร็จ เขียนมาแล้วใช้ไม่ได้ เขียนรูปไม่ใช่ชีวิตชีพที่เปิดปิดปิด ต้องทำต่อเนื่อง พอไม่ต้องสอนแล้วนี่จึงเป็นเรื่องแรกที่จะทำ คิดคอนเซ็ปต์ไม่ว่าจะแลนด์สเคป ดอกไม้ ฟุ่่นึง ไม่ใช่เลย ในโลกนี้ไม่มีอะไรสำคัญไปกว่าคน คนทำให้เราต้องทำให้เราอบอุ่น เจ็บปวด เกิดจากคนทั้งนั้น เลยคิดว่าทำเรื่องนี้นดีกว่า

การเขียนรูปนักเขียนเหมือนการยอมรับงานที่เขาทำ งานวรรณกรรมไม่ใช่เรื่องง่ายเลย เป็นเรื่องความคิดล้วนๆ มันเป็นงานมหัศจรรย์สำหรับเรา พอเขียนคนนั้นคนนี้ก็นึกถึงเพลง “ร้อยรูปผา” ทุกคนคือความงาม มีรูปแบบความงามที่แตกต่างกันไปวาดไปแล้วคิดถึงเรื่องนักร้องลูกทุ่งจริงๆ นักแต่งเพลงก็คือนักเขียนนั่นเอง เอาชื่อเขียนมาใส่ทำนองเป็นที่มาว่าทำไมจึงเขียนรูปนักร้องกับนักเขียน

●มีอะไรที่อยากทำอีกไหม?

ไม่อยากทำอะไรเลยนอกจากวาดรูป คิดแค่ว่าต้องแข็งแรงแล้วกันจะได้เขียนรูปได้ ไม่แข็งแรงก็ทำอะไรไม่ได้ แค่นี้ก็น่าจะหมดเวลาแล้วมั้ง (หัวเราะ)

●มองความสำเร็จในชีวิตตัวเองยัง?

วันนี้แทบปีมา มีโอกาสได้ทำแบบนี้ก็สุดยอดอะไรจะแบบปีเท่าเวลานี้ คุณจะอะไรอะไรคุณก็ได้หมด ได้ทำงานที่เราชอบ แล้วไม่มีเงื่อนไขอื่นมาทำให้ต้องรู้สึกผิด ถ้าที่บ้านเดือดร้อนเราจะต้องหยุดทุกอย่างเราก็คงคิดทำเพื่อเขา คนที่อยู่ในเงื่อนไขพิเศษที่สุดแล้วที่มนุษย์จะได้ มันเหมือนของขวัญ คนทำได้ก็รับทำ อย่าปล่อยโอกาสอย่างนี้ไป

ชีวิตประจำวันนี้สองทุ่มหลับ ตีสี่ตื่นขึ้นมา อยากเขียนอะไรก็เขียนไปเลย ไม่มีใครห้าม ไม่ใช่ 9 โมงต้องออกจากบ้านเดี๋ยวไม่ทันรถติด มันอยู่ในช่วงที่อยากทำอะไรก็ได้ทำ มีดีกว่านี้ไหมละ (ยิ้ม)

วนา วรลยางกูร